

35. szám.
Aug. 28-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petítor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mit mondana világ, ha én, mikor szomsziodom haza ig, töttist huznam elejbe, hogy lang at ne gyűjön hozam; — ha Duna Tisza meg-arad, fecskendővel bele vizi puskaznam, hogy ki ne öntsön?

Ugyi, azt mondanak, hogy megfordított okos ember vagyok; tűznek kel a fecskendő, arviznek a töttis.

Hat ara mit mondana világ, ha mikor lidég van, le vetnim csizmam, felhuznam keztyűnek?

Hat ara mit mondana világ, ha lakatot tenim ablakomra, s nyitva hagynam ajtomat, hogy tolvaj be ne gyűhesen hozam?

Hat ara mit mondana világ, ha megkötnim kereket mikor hegynek fölfeli hajtom lovat?

Hat ara mit mondana világ, ha nekem faj rosz fogam, aztan az öcsimnek huzatok ki egy egiszsigeset?

Hat ara mit mondana világ, ha esik eső aztan köpenyegem ala takartam paraplít, hogy meg ne azik?

No ugyi, hanem bicsi közösült miniszternek nem mongya világ a mit nekem mondana.

Pedig hat nem bolondos dolog a? Horvat ország felül fentartya határőrvidiket, a hunan senki zördög se nem fenyegeti nekünk; hanem Olahország felül nem tartya fenn határőrvidiket a hunan igazan fenyegetnek.

Ot videlmez. a hun nem ütnek. Ot betakar, a hun nem fazunk.

Probalna csak meg Galicziabul határőrvidiket csinyalnyi! pedig ara volna okaja. Hanem szegin török elen csinyal határőrsiget, a ki senkit se bantya.

Én nem banom, ha Ausztriabul, operencia is unterencia tartomanyaibul, csinyalya határőrvidiket. Azt természetesnek tartom, az rationalis dolog. Tegye meg. Hagy probalyanak meg bicsiek, miljen aldot jo multság granicsarnak lenyi? Sok filiszter horgya mangaletat; nekik van mit ki elen videlmeznyi, mert ot burkus.

Vagy talan csak constitutiót akarja határőrvidiket megvidelmeznyi? A bizon meglehet. Multkor azt kirdezet tülem kedvezs bara-

tom uram, hogy mi nem teszik nekem honvidek pirosz nadragjan? Hat bizony nekem az nem teszik rajta, hogy nem pirosz.

Tallérossy Z.

Vivmányok.

Kesergi Junius Brutus uj minisztertanácsos.

Miniszteriumnak igen rosza a dolga,
Pusztult volna minden dolga a pokolba!
Törni kell a fejét mindenféle izén,
S meg sem bolondulhat, mert már késő, szegény.

Hogy szeressék, kínált sok aranyos rendjelt,
Publikum azt mondta, neki játék nem kell.
Került a sor aztán drága kutyabőrre
A publikum majd hogy falra mászott tőle.

Jött aztán finczra magyar csizma, dolmány,
Publikum azt mondta: még ez nem alkotmány!
Megjárná magában szép is az a mondur,
A csizma, a zeke, de így finczostul!...

Következett aztán az a szőlődézsma,
Messziről érzett a szaga, mint a pézsma,
Publicum örült, mint bolond a fülinek,
S kisült: bort más issza, de ő fizeti meg.

Ezer magyar garas következett aztán
No ez elegendő garancia lesz tán?
Menyköt! a publikum tudja 'z íz mit akar?
Töpreng, hogy garasról le maradt a „magyar.“

No hát jó publikum, itt van ne keseregj,
A mit úgy kívántál. itt a honvédsereg!
Publikum azért is, juszt is csak kesereg:
Mit ér, ha ennek is parancsol — Benedek?

Denique semminek nincs sikerülése,
A mibe belekezd, beletör a kése,
Hiába igyekszik: publikum veszekszik,
Átkozódva kél, és szitkozódva fekszik.

Ez az állapot már tovább türethetlen
Meggzőkött vón ettől Gábor is, a Bethlen;
No már meg kell lenni, kell valamit tenni,
Mert különben majd lesz mi belőlünk — semmi.

Nem segít itt fürdő, valami egyéb kell,
Egy jó gondolat mostan országokkal ér fel.
Valami új dolog, a mi még is tessék,
A mi kapós volna s pénzbe még sem esnék.

Meg van! Bravó! Vivát! no ez aztán jó lesz,
Miláresz lesz ettől minden stinkadóresz.
Bolond magyar ember kap a tituluson,
Gondoskodunk hát, hogy ebből elég jusson.

Hány kortesvezér van, befolyásos ember
— Miután hiába kínáljuk a renddel
Összeírjuk szépen, levélben dicsérjük,
Hogy mi az ő magas érdemit esmérjük.

„Érdem nem maradhat megjutalmazatlan
Hogyha tehát nem lesz nagyon alkalmatlan,
Nem küldhetvén önnek pogácsát, kalácsot:
Legyen ön legalább minisztertanácsos.“

Ezer darab ilyen tanácsost csinálunk,
Tanácsos lesz mind, a kit előtalálunk,
Minisztertanácsos kurtakosta ranggal,
Fizettetjük drágán az öreg haranggal.

Meglesz állapotva népszerűség újra
Nevetünk derüre, kaczagunk borura.
Hogy így, egyet kettőt megszarvalván köztük,
Adta publikumát mily szépen lefőztük.

Nagy, nagyobb, legnagyobb.

ifj. gr. Ráday Gedeon emlékkönyvébe, midőn Macsvánszkyt elfogta.

Nagy ember volt Toldi Miklós
Ki megfogta a bikát,
Hire neve négyszáz éven
Mint a szőcske ugrik át.

De a Budapesti Közlöny
Miklósnál jóval nagyobb,
Ő fogott egy csizmadiát
Még pediglen jó nagyot.

A legnagyobb, Gida, te vagy,
Zeng hosánna néked itt,
A ki elfogta Macsvánszkyt,
S franco küldted Szegedig!

Egy landpomerancs levele a „Pesti Napló“ szerkesztőjéhez.

No hallja az ur, kigyőmes báraó, vagy minek tisztőjjem, ién, is loátam ám az kiráj születetési napját, a kit megimnepeltőnk ittenet pesten is. Tyhü, a ki árgyerusa van; avvót oszténgott a patália! ezer eszten-deje nem látam ojjat.

Má halynalba vártam, mikó hajtyák má a marhát. Hát etcezer tsak piff, paff, bumszt! Aszt tuttam elejinte, a filem dobhártyályát ütök, pegyig az igazi dob hártalyát ütték ómos botval, vagy mi a veszekedett fenyivel. Kinézek a sarugaderen, hát uramfija, maj leesik az álkapezám, olyatény látomángy tátódott elem.

Elü ment egy lu, a kin valami figura petzkesedett kitömve. A teteje frissedén fris szénával vólt betakarva. Az utána gyüvü paripa egyre huzogta a fejit, hogy maj eszik belüle, de bizazt nem hatták. Felteszem az okulár-t, hogy jobba lásak, hát akkó látom, hogy az a figura kabát ám, a kiben eleven tötélék van. Az a széna pegyig nem egyéb, mint gyenyeralis kalap züd kokastollyuval. Ebbü akart a paripa ennyi.

Gyüitt azután egy tsonó felyér kaputrékos czi-gány, akkora sipokkal, mint nálunk az egész orgona, vagy maga a rektor. Tsináltak is velök ojjan tsetepatét, hogy a ki kutya vót, mint kontrázot hozzá.

Azután következtek a bornyuk, a kiket erre extra felfogadott emberek tzepeletek, mind egyforma liberiában. Menykö nagy kónyhakéseket hurtzoltak az ódalukon, jól bevarva valami bőrbe, hogy valahogy kárt ne tegyenek vele. Mindegyiknek vasrúd vót a markába, a kiről az ember elhitte vóna, hogy nehéz visőnyi, de én az okularémon keresztü jól láttam, hogy az belseje üres. Így tsalják az világot.

Hadgyakorlaton.

Honvédtiszt. Lássá uram, egy ilyen honvédtiszt uniformis összesen 280 frtba kerül mindenestül.

Polgár. Ebben persze már benne van a ló is? Honvédtiszt. Miben? az uniformisban? De-hogy ló: én vagyok benne.

Táviratok egy napról.

Bécs, aug. 24. Gr. Beust a Thielével történt összeütközés felytán contusióban szenved.

Páris, aug. 24. Napoleon szorulásban és végki-merülésben szenved.

A mi ezek után következett, az nem tudom mi. Lábtól derékig mexikói katona, azon tul megyei hajdu. Mindegyiknek tserfaág volt gyugva az tsíkója mellé, lévén a tserfaág pógárai érdemeknek az jele.

Ott töprenkettem vóna a sarugater megett, hogy mi a menydergős menykü katonák ezek, hanem szeren-tsére begyütt a kelner és Moringot kért. Mi az isten nyilának adnék én magának moringot, mondok, hiszen nem akarom én magát feleségü vennyi. Inkább mongya meg, mik ezek az izék?

— Honvéd, ájer Gnód, — felelt a kupczihér, én meg ugy elbáméskottam erre a szóra, hogy nagysokára birtam kiábrándúnyi abbü a véleményembü, hogy én vagyok a Lóth feleségi sóbul.

Hogy a nekem nem jutot mingyá eszembe. Persze hogy honvédek! hiszen látnyi való. De hát én nem tuttam, hogy azok is vannak má megint. Ni ahun megy Damjanics, a felkunkorodot bajuszával; abbiza! amott meg a Kiss Ernyő. Bizonyosan nem jól akasztot-ták fel őket Ennye, ennye! Persze ugy van a, a ki mindéig csak az „Magyar Ujságot“ olvassa, az nem tuga meg, hogy má megint van hunvédsig, mer az eltagagya.

Hájszen e szerént mink mindent megkaptunk, a mit akartunk! No nem is leszek én többet mokra, feltsapok magokhoz, eksztzellentziás újság szerkesztő ur, s most mingyá irásba is adom, ezen levelem rendiben. Ne is óvassa el az ur, csak agya oda a nyomtatonak, hogy nyomtassa ki. Tudom, hogy a többivel is ugy tesz. No hát éljen az Kuhn. Hónap megest irok.

Parlagi Jónás.

Flórencz, aug. 24. Nem igaz, hogy Garibaldi oda hagyta volna Caprerát. Lábájásban szenved.

Berlin, aug. 24. Gróf Bismarek indigestióban szenved.

Summa summarum == ez idén nem lesz háboru.

Citatum a „Magyar Ujság“-ból.

E mondat: „Ausztia valóságos moloch,“ tegnapi számunkban hibásan szedetett így: „Ausztia valóságos malaszt,“ mert így kell: „Ausztia valóságos malacz.“

I.

Kuhn. Szívesen látom önöket a vendégségre: ha megígérik, hogy az ételekbe bele nem fognak kanaklani és semmiből nem esznek, szolgállok önöknek jó fogpiszkálókcal és megengedem, hogy a szájukat az abroszomba törülhessék.

II.

Királyi Napló. „Már most aztán ilyenkor, mikor a magyar miniszter, meg a közöminiszter összekaptak, melyeknek fogja a párját egy kormányhű Dedkpartí ujságíró? — Legjobb ilyenkor neutralitásnak maradni. Tán csak lesz annyi lelkek az oppositionális lapoknak, hogy segítségére jönnék a magyar miniszternek. Majd aztután ha győztünk; leszidjuk őket, hogy mit tolatkodnak?”

A „Pesti Napló“ egy hét alatt.

Aug. 22. Miniszterelnökünk helyes diplomaiai tapintatának, a baloldal daczára is sikerült kivinni, hogy az egész határörvidék visszacsatoltatott Magyarországhoz. Rajner Pál disponibilis királyi biztos már ki is küldetett az alkotmányszerű rendszabályok megtétele végett Péterváradra. Ha az így megy, a miben nincs kétség, akkor miniszterelnökünk erélyes tapintatának rövid időn sikerülend nem csak Belgrádot és Dalmatiát, ha nem Szalzburgot, Krajnát, Karinthiát, Görz és Gradiskát is hozzá csatolni szent István koronájához.

Aug. 23. Azon reményünk, hogy Görz és Gradiska Szent István koronájához csatoltassék, nem teljesült ugyan, hanem miniszterelnökünk helyes diplomaiai tapintatának sikerült legalább a Határörvidéket visszakapcsolni, daczára a baloldal törekvéseinek. Rajner Pál disponibilis királyi biztos a határörvidéki erődöket nem csak eladta, de már el is költötte.

Aug. 24. Miniszterelnökünk helyes diplomaiai tapintatának nem sikerült ugyan az egész Határörvidéket visszacsatolni Magyarországhoz, hanem egy része, a veresdi és szulinai dunatorkolat, az ellenzék ellenzése daczára is, már tetteleg bekebelezetett az anyaországba. Rajner Pál disponibilis királyi biztos már elfoglalta trónját.

Aug. 25. Miniszterelnökünk helyes diplomaiai tapintatának nem sikerült ugyan kivinni, hogy a Határörvidék két ezrede Magyarországra tetteleg is bekebelezessék, de annyit az oppositio ellenére is keresztül vitt, hogy a tetteleges visszacsatolás közel kilátásba helyeztetett. Rajner Pál disponibilis királyi biztos éppen

jókor ér oda, hogy a tetteleges visszacsatolás munkáját megkezdhesse.

Aug. 26. Miniszterelnökünk helyes diplomaiai tapintatának nem sikerült ugyan kivinni, hogy a Határörvidék két ezredének visszacsatolása közel kilátásba helyeztessék, de Rajner Pál disponibilis királyi biztos az ellenzék törekvései ellenére is kiküldetett az előmunkálatok megtételére.

Aug. Miniszterelnökünk helyes tapintatának a baloldal ellenkezése daczára is sikerült kivinni, hogy a Határörvidék két ezredének Magyarországhoz visszacsatoltatása megígértessék azon föltétel alatt, ha Magyarország az örökös tartományoknak recompensatio fejében átengedi a dunántuli kerületet. Az alku méltányos. Rajner Pál disponibilis királyi biztos kiküldetett annak tetteleges fogantatására.

Aug. 28. Miniszterelnökünk helyes diplomaiai tapintatának az ellenzék daczára is sikerült kivinni, hogy a Határörvidékből Zengg és Sissek átengedtessek Magyarországnak, ha az az örökös tartományok javára a dunántuli és tiszánineni kerületről lemond. Rajner Pál disponibilis királyi biztos felhatalmaztatott, hogy évenként még tíz millió forintot is igérjen.

Aug. 28. Miniszterelnökünk helyes diplomaiai tapintatának a tigrisek daczára is sikerült kivinni, hogy a Határörvidék mindenestül visszacsatoltatik Magyarországhoz azon föltétel alatt, hogy a magyarok szinte mindenestül kiköltöznek Ázsiába, Rajner Pál disponibilis királyi biztos már ki is küldetett a zugó Don tövéhez kvártélyt csinálni.

(Folytatása következhetnék a jövő héten.)

Mire kell a 70 millió?

előadja b. Kuhn gyenyeralis.

Uraim a delegatióból!
Nemes urak, hallják meg szavam,
Nálam vagyon az ország hatalma,
Parancsolok önnön egymagam.

Én akarom, s egy millió harcost
Állitok ki néhány nap alatt:
Még különbet, mint a milyen nem rég
Königgrätzről Bécsig elszaladt.

Sokkal különb lészen ezen sereg,
Bátor, milyen soha még nem volt,
Jaj de kérem hozzá pénz is kellend;
Azért kérek néhány milliót.

A puskák is ujitásra várnak,
Hogy helyettök kapjunk végre jót;
De ez is hát megint pénzbe kerül:
Azért kérek néhány milliót!

Sok lengyel, hogy meghalt a bányákban,
Olesó áron nem kapunk golyót;
E nélkül meg mit sem ér a puska:
Azért kérek néhány milliót.

Minek e sok minden, kérdik tőlem,
Hogyha kívül nincs baj, nincs veszély?
Jót állok: ki ezt először mondá,
Azt sem tudta, hogy hát mit beszélt!

Az igaz, hogy most veszély nem környez,
De ki állhat a holnapért jót?
Feltűnhet a „fekete pont“ újra:
Azért kérek néhány milliót!

Hátultöltő ágyu is szükséges,
Olyan is, mely szórja a golyót;
(Hogy legyen mit elvenni porosznak),
Azért kérek néhány milliót.

Sőt a közvitéznek kosztja is, még
Nem lett olcsóbb, mint az előtt volt;
(Hogy ezentul jobban — koplalhasson)
Azért kérek néhány milliót!

S ki tudja, még mi minden nem kéne?
Csákó, bakancs, s köpönyegre fölt;
Szóval, mindezt pénzen kell szerezni:
Azért kérek 70 milliót!

Zajzoni.

Hallatlan.

Egy semmiházi reichsráth-képviselő visszautasította a Ferencz-József rendet, mert, ugymond, a rendjeleket nem tudja összeegyeztetni a népképviselői függetlenséggel.

Ez már mégis szemtelenség!

Gr. Forgách Antal,
magy. országgyűlési képviselő

A vén Aesopus meséiből.

A Kuhn-farkas, és a Delegatus-daru.

Egyszer a farkasnak torkában a csont megakadt, ez

Farkas uramnak nem tetszett, s fuldoklani kezdte.

— Mit tegyen ő, hogy a sir mélyét még meg ne tekintse?

És hogy a csont (máskép deficit) ne okozza halálát?

— — Oh mi dicső! A daru hosszúnyaku *) huzza ki hát az!

Ugy lett! Farkas uram mindjárt hivatá a darut; és Megmondá neki, hogy ha kihuzza belőle a csontot (Máskép: hogyha cselekszik a farkas kedve szerint majd):

A jutalom sem lesz zsupori és megjön az aztán!

A daru ur nem kére ajándokot, ő beelégzik

Azzal is — ugymond — hogyha a farkas föl nem emésztí

— Megszabadulva a csonttól — azt, mi övé: va
gyonát. *) A

Farkas jót nevetett, gondolván: isteni gseft ez!

A daru a farkas torkába bocsájtva nyakát; a

Vészteljes csontot kihuzá, megmentve a farkast.

Megszabadulva a csonttól — elfoglalja a farkas Jólévőjének vagyonát, és megtizedelvén

Azt, odanyujtá a darunak, s mond: „Ime a béréd.“

— Most látá a gyáva daru, hogy megsalattott ő!

„És még a — farkas mond — légy köszönettel azért; hogy

A nyakadat — fogaim közt lévén — föl nem emésztém.

Columbus tojás.

Én nem tudom, mit veszekednek annyit a felett, hogyan nevezzék ezt az Osztrákországot, ha Magyarország is bele értik, egy névvel? A magyarok protestálnak az Ausztria név ellen, az osztrákok protestálnak a Magyarország név ellen.

Majd én hát kielégíten mind a kettőt.

Hogy az „osztrák-magyar birodalom“ nem jó, az már tudjuk.

Ez, hogy „Magyosztria“ jó volna, mert a Magyarországból ugyan csak valami van benne, de kárpótlásul elől van; Osztria meg egészen meg van benne, de a helyett hátul van. A paritás tehát megvolna, de a magyarok még se egyeznek bele, mert az újságírók könnyen N-et írhatnak M helyett, mivelhogy e két betű közel fekszik

*) Tán hosszú — orru.

Szedő.

*) Aesopus bizonyosan a Határörvidéket érti itt.

egymáshoz, a miből azután rövidség háramlanék a magyarokra.

Ezt tehát nem ajánlom.

Ez, hogy „Kuhnia“ szinte jó volna; osztrák részről azért volna jó, mert benne van Kuhn; magyar részről pedig azért, mert hasonlít Hunniához. Ezt azonban nem helyeslik, mert hátha Kuhn be áll nyugalmazott honvédtábornoknak?

Ennélfogva én kitaláltam egy jó projektumot.

Tudjuk, hogy a „szűkebb értelemben vett“ Ausztriát Cislajthániának is hívják. De ez hosszú, azután meg Translajthánia nincs is benne.

Combináljunk tehát egy szót Cislajthániából és Magyarországból. Főkellék, hogy mind a kettő benne legyen az új szóban, de azért az mégis rövid legyen s a mi a legszükségesebb: hogy iába végződjék, mint minden tisztességes ország p. o. Angl-ia, Ind-ia, Francz-ia, Belg-ia, Svájcz-ia, Braunschweig-ia stb. Vegyük a Cislajthániából az első syllabát:

lesz . . . . . Cis

Magyarországból is az elsőt a paritás kedvéért . . . . . Magy

Már most, hogy a név hosszú ne legyen, csapjuk hozzá egyszerűen az országképző ragot . . . . . ia

Már most adjuk össze s kijön az új név: Cismagyaia.

Ajánlja
Politikus Csismagyaia.

A magyar vendégszeretnek egy feljegyzésre méltó példája.

Sokszor bejárt heti-vásárok alkalmatosságával Szigetre a t...ő ember. Minthogy senki nem volt más ismerőse: rendesen H...di várnagyhoz szált be. A derék várnagné minden módon rajta volt, hogy vendége elégedetten hagyja el a házat.

— Ugyan kedves várnagy ur — szól egyszer a távozó, — hogyan és mikor fogom én önöknek meghálálni ezen sokszori tapasztalt jószívűséget? Csak jöjjenek egyszer T...ő felé: majd megköszöni szegény feleségem is; mert nagyon meglennénk sértve, ha nem mi lennénk a szerencsések: kiket látogatásukkal megtisztelnek.

H...di egykor dél előtt 11 óra tájban utazott T...őn át. Eszébe jutott, hogy be néz ismerőséhez.

Szívesen is fogadták ott őt, hanem mikor elébe tálták az ebédet: egy tál furcsa színű levét csak nézett. Kezdte aztán tapogatni kanálával: vajjon nincsen e alul husféle? De bizony van! felemeli hát azon módon: fött tüdő: szó nélkül letette kanálát s kiment a várnagy.

Benéz most lovaihoz az istállóba, — hát mindenik azon módon fel van kantározva; a széna meg úgy elkapartatott előlük, hogy orvosságnak sem lehetne szedni. Ő maga kantározott volt le először is H...di, most is úgy teszi és felmenvén az ólra: megnyomja jól legjobb féle sarjuval, a lovak előtt levő üres jászlat. Ezek után ment vendéglőbe, s ebédet rendelt.

Mikor legjobban eszi a pompás töltött káposztát, „..... mely friss disznó hússal

Ugy van eszkábálva mint a szekér guzszsul.“ akkor lép be az ő kedves ismerőse, s leül mellé beszélgetni. A várnagy — mint illik — megkérdi: nem eszik-e abból a jó káposztából?

Én bizon eszem — felelt a vendégszerető ember. H...di aztán hozatott a kellnerrel mindent amit ohajtott ismerőse és megebédelének szépen.

Fizetésre kerülvén a dolog: a pinczér számított mindent a várnagyra. Ho, hó! mondá ez — fizesse meg ki-ki amit evett.

R...i bácsi, mert ő volt a jó vendéglátó, nagy reszkette kidrukkolta az ebédjeért járó 50 krt, mellyel ő otthon, feleségestől együtt, egy hétig érte volna meg.

A jó barátság H. és R. között mindjárt fel is bomlott, mert az eset óta soha nem látogatják egymást.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — E szerint már most Franciaországban november végeig nem tartanak minisztertanácsot, mert nincs ki elnököljön. (Igazán?) Hát nem olvastad, hogy a suezai kanális megnyitni Napoleonné már elutazott.

— (Mondja meg hát nekem kend, mit tesz az a Löbőf?) Le Beuf az francziául van, annyit tesz, hogy „ökör.“ De itt az ujságban az van, hogy az az új hadügyi miniszter, a kit most neveztek ki Nyil helyett?) Hát az nem tesz semmit. Ha másutt a hadügyi-miniszter számár, mért ne lehetne Franciaországban a hadügyminiszter ökör?

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám alatt.

Pest, 1869. Nyomt az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.